

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

ΥΠΟ

JACQUES LOZÈRE

ΜΑΡΚΗΣΙΑ ἡτο περιφροντις· ὁ Ἱρογῆρος, ὁ λατρευτὸς ἔγγονος αὐτῆς, ἡ μοναδικὴ ἀγάπη τοῦ θλιβεροῦ γήρατός της, ἐφαίνετο τεθλιμμένος καὶ πάσχων ἀπὸ δύο μηνῶν.

Οὐδέποτε εἶχεν ἀναχωρήσῃ τοῦ πύργου, αὐξάνων ἑκεῖ ἐν τῇ ἀνησυχῷ φιλοστοργίᾳ της, ὡσεὶ ἀπολεσθεὶς ἐντὸς τῆς μεγάλης ἑκείνης οἰκίας ἥν μέγας κῆπος περιεκύλου. Τελειόφοιτος τῶν μαθημάτων του χάρις εἰς τὸν ἀββᾶν, ἐγνώριζεν ἐπ' ἵσης νὰ δαμάζῃ ἀτίθασσον ἵππον καὶ νὰ χειρίζηται τὸ ξίφος, καλλιον τοῦ φύλακος Μορίνου, παλαιοῦ δεκανέως τῶν οὔσσαρων. Τέλος ἐκ τῆς σεβασμίας μαρχησίας εἶχε διδαχθῆ ἐγγενεῖς τρόπους μετ' ἐπιχαρίτου μετριοφροσύνης καὶ ἐκ τοῦ αἴματος ὅπερ ἕρρεεν ἐντὸς τῶν φλεβῶν του τὸ θάρρος τῶν προγόνων του.

Οὐδεὶς ὅμως τῷ εἶχε διδάξει τὸν ἔρωτα, τὸ δὲ χάσμα τοῦτο εἰς τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἱρογήρου ἡτο αἰτία τῶν συλλογισμῶν τῆς ἐπικλήρου.

— Ιατρέ, εἶπεν αὐτὴν ἡμέραν τινὰ πρὸς τὸν ιατρὸν τοῦ τόπου, ἀνδρα ἀδαῆ τῆς ἐπιστήμης του καὶ λίαν μέθυσον, τί νὰ ἔχῃ ἄρα γε ὁ ἔγγονός μου; Καταλαμβάνεται ἐνίστε ἀπὸ αἰρινδίας ἀτονίας, καὶ ἀπὸ ἀνεξηγήτους θλίψεις. Μήπως εἴναι ἀσθενής ἢ μήπως ἀνιψι;

— Κυρία μαρχησία, ἀπεκρίθη μετά στενοχωρίας διατρὸς ἀφ' οὐ ἔξητας τὸν νέον καὶ πολὺ καλῶς διαγνώσκει κατά τὴν περίστασιν ταύτην, ὁ κύριος Ἱρογῆρος ἔχει ἀρίστην κρᾶσιν. Ἡ ἀδιαθεσία του προέρχεται μόνον ἀπὸ διάφορα μυστηριώδη αἰτια τῶν δοποίων ἡ ἔξηγησις εἴναι πολὺ λεπτή...

— Πιστεύετε, ιατρέ, ὅτι ἡ μάρμη δὲν δύναται ν' ἀκούσῃ τὰ πάντα, δταν πρόκηται περὶ τοῦ ἔγγονου αὐτῆς; "Ανευ περιφράσεων εἰπέτε μοι τὶ συμβαίνει;

— Έκ σπουδαϊστάτης συνεντεύξεως προέκυψεν ὅτι ἡτο λίαν ἀναγκαῖον νὰ συνάψῃ ὅσον ἔνεστι ταχύτερον ὁ Ἱρογῆρος ἔρωτικὰς σχέσεις, διότι ἐκ τούτου ἡ ὑγεία του ἔξηρτητο.

— Η συνταγὴ τοῦ ιατροῦ ἐστενοχώρησε περισσότερον τὴν μαρχησίαν. "Οσον καὶ ἀν εἶχεν ἐλευθερίαν μεγάλην μὲ τὸν ἔγγονόν της, δὲν ἦδύνατο ἐν τούτοις μόνη νὰ τὸν συμβουλεύσῃ. Ο ἀββᾶς, δστις ἐθεώρει τελείαν τὴν

άγωγήν τοῦ μαθητοῦ του, θὰ ύπεχώρει ἐκ φρίκης εἰς τὴν πρότασιν τοῦ νὰ περάνη ταύτην διὰ τοιαύτης πράξεως.

'Η ἐπίκληνος ἀπεφάσισε νὰ περιμένῃ ἀπὸ τῆς τύχης τὴν θεραπείαν τοῦ 'Ρογῆρου, οὐχ' ἡττον βοηθοῦσα ταύτην ὅσον ἥδυνατο.

Μάτιν ἔθεωρησε πέριξ ἔαυτῆς, οὐδεμίαν φιλεύσπλαγχνον γυναικα ἔβλεψεν. ήτις νὰ διδάξῃ διὰ τῆς πείρας της τὸν ὠραῖον τοῦτον ἀμαθῆ.

'Η μαρκησία ἀπὸ τῶν ἀλληλοιδιαδόχων αὐτῆς πενθῶν δὲν ἔδεχετο πλέον ἐπισκέψεις, ἂλλ' οὐδὲ τὰς κυρίας τοῦ τόπου ἔνθα κατέφει ἔγνωρίζε. Μόνον ἡ σύζυγος τοῦ συμβολαιογράφου ἔζητε ἐνίστε τὴν ἄδειαν νὰ συλλέγῃ ἀνθη ἐντὸς τοῦ κήπου. 'Ανεγίνωσκε τὸν Μυσσέ, τὸ στήθος της ἥτο ἀρκούντως προκλητικὸν καὶ ἐφόρει μεταξίας περικνημίδας. 'Η μαρκησία πρὸς στιγμὴν ἐσυλλογίσθη αὐτὴν, ἀλλὰ μετ' ὄλιγον ἀπεδίωξε τὴν ἴδεαν ταύτην τοῦ νοῦ της. 'Η συμβολαιογράφενα ἥτο τεσσαρακοντοῦτις, ὃ δὲ πλοῦτος τοῦ στήθους της ἐπλημμύρει λίσαν.

— Καλλίτερα μιὰ θαλαμηπόλος παρὰ αὐτὴ ἡ χονδρογυναικα! ἀνέχραξεν ἡ ἐπίκληνος.

'Ο θυμωδῆς οὗτος συλλογισμὸς τὴν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ βαθέως. Εἰς διαφόρους ἔργασίας ῥάπτικῆς εἶχον πρὸ ὄλιγου καιροῦ μίαν ἀρκετὰ εὔμορφον εἴκοσαετῆ κόρην, ητις ἐκ διαμονῆς τινὸς εἰς τὴν πόλιν, εἶχε μάθη μερικὰς φιλαρεσκείας ἀγγώστους εἰς τὰς νέας τοῦ τόπου.

'Εφέρετο τιμίως, ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχεν ἔραστην, πιθανὸν δὲ νὰ ἥγνοιε καὶ τὸν ἔρωτα, καίτοι οἱ λάμποντες ὄφθαλμοι της καὶ τὸ πεῖσμον μελίσματα της ἀπεδείκνυνον τὸ ἐναντίον.

'Η ἐπίκληνος δὲν ἔθραδυνε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ εὔμορφος Καικίλη ἔθεωρει διὰ λίσαν ἔρωτικου βλέμματος τὸν ξανθὸν 'Ρογῆρον, ὅταν οὗτος ἵππευεν ἐντὸς τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ μεγάλου κήπου, καὶ ὅτι ἥρυθρια λίσαν, ἵσαν ἀπήντα τὸν νέον εἰς τὰ δωμάτια τοῦ πύργου.

'Η μαρκησία ἐπίστευεν ὅτι ἡ τύχη, ἡ ἐπιφορτιζομένη συνήθως νὰ συμβιθάζῃ τὰς τοιούτου εἶδους ὑποθέσεις, θὰ συνεβίθαζεν ἐπ' ἵσης καὶ ταύτην, πρὸς εὐχαριστησιν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

'Ηπατάτε ὅμως.

'Ο 'Ρογῆρος δὲν ἔβλεπεν οὔτε τὰ ἔρωτικὰ βλέμματα, οὔτε τὰ κρύφια ἐρυθήματα. Πολὺ θὰ ἔξεπλήγητο, ἐὰν τῷ ἔλεγον ὅτι ἡ συνομιλία τῆς μηκρᾶς ἑκείνης θὰ τῷ ἥτο λίσαν διδαχτική.

'Ἐν τούτοις ὡχρία. Καθ' ἐκάστην οἱ ὄφθαλμοί του ἔκοιλαίνοντο πλειότερον. "Ούθεν ἡ μαρκησία ἥθελησε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν λύσιν.

— Καικίλη, εἶπεν ἐσπέραν τινά, σὺ θὰ μοὶ φέρης κάθε πρωὶ τὴν σοκολάταν εἰς τὸ δωμάτιόν μου. 'Επ' ἵσης ἐνῷ θ' ἀναβαίνης, θὰ πηγαίνης προτήτερα τὴν σοκολάταν τοῦ 'Ρογῆρου εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Τὸ αὐθαδες τοῦτο μέτρον οὐδεμίαν ἐπιτυχίαν ἔσχεν. 'Η Καικίλη ἔλεγε τακτικώτατα ὅταν εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ 'Ρογῆρου καὶ ὅφινε τὴν σοκολάταν πολὺ πλησίον αὐτοῦ:

— Καλήμέρα, κύριε μαρκησίε! — διὰ φωνῆς λίσαν τρομώδους τὰς πρώτας ήμέρας καὶ λίσαν τρυφεράς τὰς ἐπομένας. 'Ο δὲ 'Ρογῆρος ἀπήντα

εὐγενῶς «Εὐχαριστῶ!» καὶ ἐπιπέπτων τοῦ προγένυματός του μὲ τὴν ὄρεξιν τῆς δεκαεπταετοῦς αὐτοῦ ήλικίας, δὲν ὑπωπτεύετο κανὸν ὅτι ἡ ὥραία ἔκεινη κόρη, ἥτις τὸν παρετήρει στενάζουσα, θὰ ἐτρώγετο μὲ περισσοτέραν ὄρεξιν παρὰ αἱ μετὰ βούτυρου φρυγανιάτου.

Καὶ ἡ ἐπίκλητος μετ' ἀγωνίας παρετήρη μετά τινας στίγμας, οὐ οὐ πό της Καικίλης κομιζομένη σοκολάτα αὐτῆς ὅτο θερμὴ εἰσέτι, βεβαία ἀπόδειξις τῆς καταπληκτικῆς ἀδιαφορίας τοῦ Ρογήρου, διότι ἡ Καικίλη ἔκουμιζεν ἀμφότερα τὰ προγεύματα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δίσκου.

“Οθεν ἀπεφάσισε γὰρ δώσῃ πέρας εἰς αὐτὰ καὶ ἐν ἀπομεσημερον εγράψει τὴν ἔξτης ἐπιστολήν:

Φιλατε λατρέ,

«Μοὶ ἐδώσατε διὰ τὸν ἔγγονόν μου μίαν συνταγὴν, τὴν δποίαν πολὺ¹
ὅλιγον ἀρμόζουσαν θεωρῶ, ἵνα τῷ τὴν ἔξηγήσω ἐγώ. Λέγετε ὅτι διὰ μαρ-
κήσιος ἔχει ἀνάγκην νὰ μάθῃ τὸν ἔρωτα. Λάβετε τὴν εὐγενῆ καλοσύνην,
ἀφ' οὐ εὑρήκατε τὸ ἀντιφέρμακον, νὰ δειξήτε κατηγορηματικῶς εἰς τὸν
ἀσθενῆ καὶ τὸν τρόπον ἵνα τὸ λάθη. Θὰ σᾶς ἥμαι δὲ λίαν εὐγνώμων θέα-
τοῦτο».

τούτο». Καὶ θέσας τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς φακέλλου ἐπέγραψε: «Πρὸς τὸν ια-
τὸν Κύριον Πενάρ. Ἐμπιστευτική».

Καλέσασα δὲ τὸν ἔγγονόν της:

— Ρογῆρε, τῷ εἶπε, θὰ ὑπάγης τὴν ἐπιστολὴν ταυτὴν πρὸς τὸν τρὸν, σστις θὰ συνομιλήσῃ μετὰ σοῦ ιδιαιτέρως.

Ο νέος ὑπεκλίθη, καὶ ἡσπάσθη μετὰ σεβασμού τὴν ερυτιόωμενήν καὶ
ώραιαν εἰσέτι ἐν τῇ ξηρότητι της χεῖρα, ἥν ἡ ἐπίκληντος τῷ ἔτεινε· μετὰ
δέκα δὲ λεπτὰ ἐκάλπαζεν ἐπὶ τῆς μεγάλης δόδου τοῦ πύργου.

•**Η κυρία Καρλόττα Ρενάρ, η σύζυγος του ιατρού, καίτοι δὲν ήτο
ηδή αρκούντως νέα, ήτο ἐν τούτοις ἀρκετὰ εὔμορφος.**

Μακρά καστανόχρους κόμη, ρίς μακρά όλιγον, όφθαλμοι μεγάλοι καὶ φριοί, στόμα λεπτόν, χείρ παχεῖα, πούς μικρός, λαιμὸς στρογγύλος καὶ ἀνάστημα κοντὸν, χαριέστατον μειδίαμα καὶ ὅμμα ὄνειροπόλον, καθίστων ταύτην χαριεστάτην ἐν τῇ ἀρχομένῃ αὐτῆς εὐσαρκίᾳ. Ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἔκεινην θερμότατος δὲ ἦλιος ἦτο, ἐφόρει μόνον ὥρατον ὠμόλινον, καὶ τοὺς γυμνούς της πόδας ἔχουσα ἐντὸς ἐμβάδων, ἦτο κεκλιμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου. Πρὸ πολλῆς ὥρας εὑρίσκετο ἔκει, καὶ όλιγον κατ' ὄλιγον τὸ ω-μόλινον εἶγεν ἀνοίξει, αἱ δὲ ἐμβάδες εἶχον καταπέσει...

— Ὁ ιατρὸς κ. Ἐνεῷρ εἶν' ἐδῶ; ἥρωτησεν δὲ ὁ Ρογῆρος τὴν χονοργήν ποιεῖται τῷ οὐρανῷ.

— Οἰατιός θάληθι υστερ', ἀπὸ δύο φραις, ἀλλ' ἡ κυρία εἰν' ἐπανω.

— Δόσε, σὲ παρακαλῶ, τὸ ἐπισκεπτήριον μου εἰς τὴν χωρίαν Ρεναρ,
καὶ εἰπέ την δύναμιν ἐπιθυμοῦ νὰ τῇ δώσω διδοὺς ὅτι εἶμαι ἐπιφορτισμένος....

— Δέν δέχομαι! άνέκραξε κατ' ἄρχας ἡ Καρλόττα.

‘Αναγνώσασα σύμως τὸ ἐπισκεπτήριον ὅπερ ἔτεινε πρὸς αὐτὴν ἡ ὑπηρέτρια της:

— ‘Ο μαρκήσιος! ἀλλ’ αὐτὸς εἶναι παιδί! “Αφησέ τον νὰ εἰσέλθῃ!

‘Εντὸς δεκαετίας εἶχεν ἴδη τὸν Ρογῆρον τρις ἢ τετράκις, ἐν ᾧ διήρχετο τὰς δύοις τῆς πόλεως καλπάζων, μὲ βραχεῖαν βελουδίνην ἐνδυμασίαν, καὶ μὲ περικνημῆδας μέχρι τῶν γονάτων, αὐτὸ δὲ τὸ χάριεν παιδίον περιέμενε νὰ ἴδη εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν της.

‘Αλλ’ ἔκπληκτος ὑπεχώρησεν ὅταν εἶδε νεανίαν λίαν ἐπιμεμελημένως ἐνδεδυμένον, χαιρετῶντα ταύτην ποθαρώτα καὶ λέγοντα:

— Κυρία, ἡ μάμμη μοὶ εἶπε νὰ δώσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην πρὸς τὸν κ. Ρενάρ καὶ νὰ περιμένω τὴν ἐπιστροφήν του ἐὰν τυχὸν ἀπουσιαζῃ.

— Θέέ μου! πόσον ἐμεγάλωσεν! ἐψιθύριζεν ἡ ἀτυχὴ Καρλόττα, προσπαθοῦσα νὰ διευθετήσῃ τὴν ἀταξίαν τῆς ἐνδυμασίας της.

‘Αλλ’ ἤσαν μάταιοι ἀγῶνες! Τὸ ἐπανωφόριον διὰ τοῦ δποίου ἦτο ἀμελῶς ἐνδεδυμένη ὠλίσθαιεν ἐδῶ, ἥνοιγεν ἔκει, τὰ κοινβία δὲν ἔκομβωνοντο, οἱ δὲ πόδες της καὶ ἡ ῥάδινὴ κνήμη της, δὲν ἤδūναντο νὰ κρυφῶσιν ἐντὸς τῶν ἐμβάδων.

Τὸ χάριεν τοῦτο θέαμα ἔκαμε τὸν Ρογῆρον, μὴ ἵδοντα οὐδέποτε τοιούτον τι, νὰ θεωρῇ ἀσκαρδαμυκτί.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε, διότι σᾶς ἔδέχθην τοιουτοτρόπως, ἐψιθύρισεν ἡ Καρλόττα δι’ ἐσθεσμένης ἐκ τῆς ἐπαπλήξεως φωνῆς, εἴμαι θύμα γελοιωδεστάτου λάθους. Ἐφανταζόμην ἀδίκιας ὅτι ἥσθε πάντοτε παιδίον.

Καὶ ἀνήγειρε δειλῶς τοὺς μεγάλους ὄφθαλμούς της πρὸς τὸν Ρογῆρον.

‘Ἐκεῖνος ἐταράσσετο ἐπ’ ἵσης ἥτο καταπόρφυρος τώρα, καὶ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ παρατηρήσῃ τόσον ὑψηλά.

‘Η στενοχωρία αὕτη ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Καρλότταν νὰ ἔξετάσῃ ἀνέτως τὰς λεπτομερείας τῆς μεταμορφώσεως. Ἐπικίνδυνος σιωπὴ ἐγένετο.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε, διότι δὲν σᾶς προσέφερα εἰσέτι κάθισμα! εἶπε τέλος ἔκεινη.

‘Η συνομιλία ἥρξατο· δι’ Ρογῆρος ἔξήγησε πλέον τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, ὅτι δῆλα δὴ ἐπασχεν ἀπό τινος, καὶ ἐπίστευεν ὅτι ἡ μάμμη του τὸν ἔστελλεν, ἵνα δὲ ιατρὸς τῷ δώσῃ φάρμακον διὰ τὴν ἀδικεσίαν του.

— Πρέπει νὰ περιποῆσθε τὸν έαυτόν σας! ἀπεκρίθη ἡ Καρλόττα.

Εἶτα ἐνθάρρυνομένη τὸν ἥρωτησε·

— Ο πύργος εἶναι θλιβερὸς, δὲν βλέπετε κάνενα. Τί κάμνετε διὰ νὰ περνᾶτε τὸν καιρὸν σας;

— Ιππεύω, κυνηγῶ, ἀσκοῦμαι εἰς τὰ ὅπλα καὶ ἀναγινώσκω ὄλιγον.

— Ποίους μυθιστοριογράφους προτιμάτε; τὸν Φλωμπέρ ἢ τὸν Ζονκούρ, τὸν Ζολά ἢ τὸν Δωδέ;

— Δέν ἀνέγνωσα οὐδέποτε αὐτοὺς τοὺς συγγραφεῖς. Ο διδάσκαλός μου μὲ ἔλεγε πάντοτε ὅτι δὲ Σατωριάνδος ἥτο δ τελευταῖος μυθιστοριογράφος!

— Οι παλαιοὶ συγγραφεῖς εἶναι καλοί! Έγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὸν Πώλ

δὲ Κώκ! Δὲν 'ξεύρετε τί ἀστεῖος ποῦ εἶναι! Λόγου χάριν, εἰς τὸν Γου-
σταῦον τὸν Κακοήθη!

Οἰκείως δὲ καὶ φαιδρῶς τῷ διηγήθη τὰ ἀστεῖα τοῦ κακοήθους πρὸς
τὸν ἐκπεπληγμένον 'Ρογῆρον.

—Πλησιάζουν τέσσαρες! εἶπεν ἔκεινη αἴρνης, καὶ ὁ κ. Ρενάρ θὰ
ἐπανέλθῃ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν.

'Η αὐτὴ σκέψις ἦλθεν εἰς ἀμφοτέρους:

—Κρίμα ποῦ ἐπιστρέψει τόσον ταχέως!

Τὸ κοινὸν τῶν ἴδεων των τοὺς ἐσύγχυσεν, ἢ δὲ ταραχὴ αὕτη ἵτο ἀ-
γνωστος μὲν εἰς τὸν 'Ρογῆρον, ἀλλ' ἐυκολώτατον αἰσθημα εἰς τὴν Καρ-
λότταν.

Οἱ μεγάλοι ὄφθαλμοι αὐτῆς ἐκλείοντο κατὰ τὸ ἥμισυ, καθύγροι ἐκ
χαυνώσεως, ἐνῷ τὰ βλέμματα τοῦ νεανίου καθίσταντο φλογερώτερα καὶ
ἐρευνητικώτερα, θερμοὶ δὲ ἀτμοὶ ἀνήρχοντο εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

'Ἐν τούτοις, δύον καὶ δύον ἀμφότεροι κατείχοντο ὑπὸ πυρετωδῶν ἐρωτι-
κῶν φρικιάσεων, θά ἐμενον ἵσως τοιουτοτρόπως παρατηροῦντες ἀλλήλους
μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ συζύγου, ἐὰν μη πονηρὰ τύχη, ἢ ἀγρυπνοῦσα ἐπὶ¹
τῶν συζυγικῶν ἀτυχιῶν, δὲν ἀνεμιγνύνετο.

Δακτύλιος, ἐκφυγὼν τοῦ στρογγύλου δακτύλου τῆς Καρλόττας, ωλί-
σθησεν αἰφνιδίως χαμαί. Ο 'Ρογῆρος ὤρμησεν ἵνα τὸν λάθη· ἐνῷ δὲ
ἔτεινε τοῦτον πρὸς αὐτὴν, αἱ χεῖρες των συνηντήθησαν. Η ἀπλὴ ἐπαφὴ
ἥξει καλλίτερον παρὰ μακρός διάλογος καὶ τοὺς συνήνωσεν εἰς πολυπό-
θητον δι' ἀμφοτέρους ἐναγκαλισμόν....

—Τί σοὶ εἶπεν διατρόπος; ἡρώτησεν ἢ ἐπίκληρος τὸν 'Ρογῆρον ὅταν
οὔτος ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον.

—"Α! μάχη μου, ἔμαθα ἔκει πολλὰ πράγματα! .. ἀπεκρίθη ἔκει-
νος μὲν μειοῖαμα ἀγνωστον αὐτῇ μέχρι τοῦδε.

—'Αρκεῖ, μαρκήσει! διέκοψεν αἰλούμόνως ἢ ἀρίστη γυνὴ, ἀγνοοῦσα δ-
μως δ, τι δ 'Ρογῆρος ἐγίγνωσκεν ἦδη.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἡ σοκολάτα ἦν ἡ Καικίλη ἐκόμισεν εἰς τὴν ἐ-
πίκληρον ἵτο ψυχροτάτη, καὶ ἡ μικρὰ καταπόρφυρος.

εβ.

ΕΡΩΣ—ΓΑΜΟΣ—ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Η δυσπιστία ἐν τῷ ἔρωτι εἶναι τὸ ὄψιστον δεῖγμα τῆς φρονήσεως.

—Πολὺ δυσκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὸν παράδεισον ἀνευ γυναιχός, ἀλλ'
ἀκόμη πολὺ δυσκολώτερον... τὴν κόλασιν.

—Καὶ κατά τινα νεωτέραν γυνώμην δὲν εἶναι "Ερως" ἢ «συστολὴ τῆς καρδίας